

Με τέτοια σχολικά κείμενα, γιατί να υπερασπιστείς την πατρίδα;

Ίσως η πατρίδα μας αναγκαστεί να υπερασπιστεί -ίσως πολύ σύντομα- την εθνική της αξιοπρέπεια. Να πολεμήσουν τα παιδιά της. Θέλω όμως να ρωτήσω. Είναι δυνατόν να ζούμε περιτριγυρισμένοι από αρπακτικά και στα σχολεία να διδάσκεται, μέσω των άθλιων βιβλίων, η δειλία και η ηττοπάθεια; Τι μαθαίνουν τα νιάτα της πατρίδας για τα δύο κορυφαία κατορθώματα τους έθνους-'21 και '40-41- που μόνο περηφάνια και φιλοπατρία μας γεμίζουν; Γιατί αφήνουμε τόσα χρόνια τους ποικιλώνυμους εθνομηδενιστές να ροκανίζουν την ψυχή του λαού μας, ενώ γνωρίζουμε ότι κάποια στιγμή θα έρθουμε αντιμέτωποι με την Τουρκιά και τότε θα στραφούμε για θάρρος και παρηγοριά στα όσια και τα ιερά μας; Ας το καταλάβουμε, δεν προασπίζουν την εθνική ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα μόνο οι ένοπλες δυνάμεις. Τις προασπίζει ο λαός, με την ομηρική και θουκυδίδεια έννοια. Όχι ο φιλοπόλεμος, αλλά ο ετοιμοπόλεμος, ο ψυχικά αρματωμένος, ο νηφάλιος. Ο πεπαιδευμένος πολίτης που είναι ταυτόχρονα και οπλίτης. Τι μαθαίνει όμως ο Ελληνόπουλο, ο αυριανός οπλίτης, για τα τιμαλφή του Γένους; Με τέτοια χαμαερπή κείμενα θυσιάζεσαι για την πατρίδα;

Ας δούμε κάποιες από τις ασχημονίες.

Το έπος του '40:

Στην σελίδα 44 του α' τεύχους του βιβλίου Γλώσσας Ε' δημοτικού, περιέχεται κείμενο με τίτλο:

«Η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο!» Και υπότιτλο: «Κι εμείς πήγαμε στο υπόγειο». Και αφού κρύφτηκαν στο υπόγειο, διαμείβονται οι εξής άθλιοι διάλογοι:

«Μετά γύρισε (ο μπαμπάς) στη μάνα και της είπε πώς θα τρέξει στην τράπεζα να σηκώσει λεφτά. «Δεν έχουμε δραχμή», είπε κι έφυγε

τρέχοντας στη σκάλα...». Όταν ο προκομμένος ο μπαμπάς γύρισε από την τράπεζα απογοητευμένος, γιατί η τράπεζα ήταν κλειστή και δεν μπόρεσε «να σηκώσει λεφτά», πήγαν σ' ένα υπόγειο, «στης κυρίας Γιαννοπούλου, γιατί τα σπίτι της έχει υπόγειο και το λιακωτό της είναι τσιμεντένιο και δεν μπορούν να το τρυπήσουν οι μπόμπες». Και ο μπαμπάς –πρότυπο ήρωα- πήρε στην αγκαλιά του τον αφηγητή, παιδί μικρό και του είπε:

«-Άκη, από σήμερα θα γίνεις άντρας». Και ο Άκης, εμπνεόμενος από την «γενναιότητα» του πατέρα του, απάντησε:

«Εγώ τότε φοβήθηκα πάρα πολύ, γιατί δεν ήθελα να γίνω σήμερα άντρας...». Βεβαίως, γιατί οι άντρες στρατεύονται και πολεμούν! Ενώ όσοι δεν θέλουν να γίνουν άντρες, παίρνουν το 15 (γιώτα πέντε) χαρτί απόλυσης και σπεύδουν στα υπόγεια και άσε τα κορόιδα να κατάσκοτώνονται για την τιμή της πατρίδας!

Τι κείμενο είναι αυτό;

Τι «προάγει» το προαναφερόμενο σκουπίδι; Πρώτον: Την δειλία, την ηττοπάθεια, την αφιλοπατρία, το ψεύδος!

Γνωρίζουμε από τα «επίκαιρα» της εποχής ότι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος και η γενική επιστράτευση ο λαός ξεχύθηκε στους δρόμους πανηγυρίζοντας! Έξαρση, ενθουσιασμός, φιλοπατρία, πίστη για το δίκαιο του αγώνα, θάρρος, ένα πραγματικό γλέντι του λαού, που είχε απηυδήσει από τις προκλήσεις του ιταμού Μουσολίνι! Και οι μπαμπάδες δεν κρύβονταν σαν λαγοί στα υπόγεια ούτε έτρεχαν στις τράπεζες! Αυτά τα σκέφτονται οι Γραικύλοι της σήμερα που γράφουν τα βιβλία! Να γλιτώσουν τις καταθέσεις τους και τα παλιοτόμαρά τους και η πατρίδα ας χαθεί!

Εκείνοι οι μπαμπάδες, οι παππούδες μας, ντύνονταν στα χακί, και πήγαιναν, «με το χαμόγελο στα χείλη», μπροστά, στα μαρμαρένια αλώνια του Γένους! Καλά το γράφει ο ποιητής:

«Με ζήλο στα σκολειά της προδοσίας
του σάπιου αιώνα σέπεται η γενιά!». (Κ.Βάρναλης, «Αιδώς, Αργείοι!»)

Το αθάνατο '21.

Στην Νεοελληνική Γλώσσα Α΄ Γυμνασίου (σ. 82-83) περιέχεται κείμενο -αφιέρωμα στο '21 με τίτλο «Η παράσταση». Αντιγράφω ένα απόσπασμα: «...τότε ο Βαγγελάκης που έκανε τον Μπότσαρη και τον στένευε η στολή του, έσκυψε να πάρει τα τσαρούχια μου να μου τα δώσει και φάνηκε το σώβρακό του και τα κορίτσια έβαλαν τα γέλια κι εκείνος τα κλάματα...

Καί ο κύριος διευθυντής... άρχισε να φωνάζει:

– Ζήτω η 25η Μαρτίου! και είπε «και του χρόνου» κι όλοι σηκώσαμε τα χέρια μπροστά και είπαμε και ζήτω κι η κυρία Ουρανία φώναξε πάλι προσοχή! και σταθήκαμε όλοι προσοχή και τραγουδήσαμε τον εθνικό ύμνο και γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρα; και φύγαμε να πάμε σπίτι μας να φάμε σκορδαλιά για το καλό της ημέρας, να κοιμηθούμε, να ξυπνήσουμε, να βάλουμε τα καλά μας και να πάμε να πούμε χρόνια πολλά του Βαγγελάκη που είχε την εθνική εορτή του».

(Σε τέτοια αξιοθρήνητη γλώσσα γραμμένο το κείμενο – «σπασμένα ελληνικά»!! Και στην ίδια σελίδα, αντί να μπει μια εικόνα του '21, όπως για παράδειγμα η «Έξοδος», παρεισέφρησε διαφήμιση για το ερεβοειδές κινηματογραφικό έργο «Ο άρχοντας των δαχτυλιδιών»!!).

Το ίδιο χλευαστικό και ανίερο ύφος συναντούμε και στο «Τετράδιο Εργασιών» Νεοελληνικής Γλώσσας της Β΄ Γυμνασίου (σ. 35). Κείμενο με τίτλο «Αρχίζουμε πρόβες για την εθνική γιορτή». Αντιγράφω και από αυτό το κουρελούργημα ένα απόσπασμα (τα αποσπάσματα ενίοτε είναι και... εκτελεστικά! «Εκτελούν» και μαγαρίζουν ανυποψίαστες, αθώες παιδικές ψυχές!).

«Τέλεια! Σήμερα στο μάθημα της μουσικής ήταν τέλεια! Γιατί από αύριο αρχίζουμε πρόβες για τη γιορτή της 25ης Μαρτίου. Θα κάνουμε πρόβες με τη χορωδία, θα χάνουμε μαθήματα! Έχουμε μια κάπως μικρή χορωδία στο σχολείο, καμιά τριανταριά άτομα και έχει πλάκα. Το ρεπερτόριο θα 'ναι το συνηθισμένο: Ελεύθεροι Πολιορκημένοι και δωσ' του... Από τώρα ονειρεύομαι τις ώρες μαθημάτων που θα χαθούν στις πρόβες. Και η καλλιτεχνικού, η Βαφιώτη, μας λέει ότι θέλει μια ομάδα να σχεδιάσει κάτι σκηνικά και κάτι Κολοκοτρώνηδες και κάτι σημαίες και δάφνες. Μέσα! Υπολογίζω κι άλλες χαμένες ώρες μαθημάτων...».

Ερωτώ: Πώς θα μάθει ο άγουρος νέος μαθητής, πώς θα του καλλιεργηθεί το σέβας για το '21 και η υπερηφάνεια για τον ηρωισμό και την αυτό-υσία των προγόνων του, όταν του «διδάσκουμε» τέτοιες αθλιότητες; Γιατί ύστερα να μην καίνε την σημαία μας; Πού είναι τα γραμμένα με αίμα «απομνημονεύματα» των πολέμαρχων του Εικοσιένα; Τι απέγιναν οι Ελεύθεροι Πολιορκημένοι του Σολωμού, που τιτλοφόρησε κατ' αρχάς το αριστούργημά του με τη λέξη Χρέος. Μόνο η Παιδεία, που αρδεύεται από την Παράδοση του Γένους, μπορεί να μας σώσει!! Αυτή η Παιδεία θα οδηγήσει στον Επαναγνισμό μας!! Να ξαναγίνουμε αγνοί, ζώντας με τα δικά μας ήθη και έθιμα, με τα ρωμαίικα πλούτη και όχι με

τις γουρουνοτροφές, τα ξυλοκέρατα των Φράγκων και των ημετέρων Νενέκων.

Παραπέμπω και σ' ένα ακόμη πονήρευμά τους, στην Στ' Δημοτικού αυτή την φορά, στην Γλώσσα (β' τεύχος, σ. 105). Εδώ λογοκρίθηκε ο περιφήμος λόγος του Κολοκοτρώνη στην Πνύκα. Λέει σε μια αποστροφή του λόγου ο Γέρος του Μοριά: «Οι παλαιοί Έλληνες, οι πρόγονοί μας, έπεσαν εις την διχόνοιαν και ετρώγονταν μεταξύ τους, και έτσι έλαβαν καιρό πρώτα οι Ρωμαίοι, έπειτα άλλοι βάρβαροι και τους υπόταξαν. Ύστερα ήλθαν οι Μουσουλμάνοι.

Οι έμποροι και οι προκομμένοι...». Μετά την λέξη «Μουσουλμάνοι», ο ήρωας είπεν και κάποια άλλα πράγματα: «Καί έκαμαν ο,τι ημπορούσαν διά να αλλάξη ο λαός την πίστιν του. Έκοψαν γλώσσες εις πολλούς ανθρώπους, αλλ' εστάθη αδύνατο να το κατορθώσουν. Τον ένα έκοπαν, ο άλλος τον σταυρό του έκαμνε». Αλλά το κομμάτι αυτό λογοκρίθηκε, διότι θα πικραθεί ο απέναντι «φίλος»...το λυσσασμένο σκυλί.

Στα δε «Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας» της Γ' Γυμνασίου, στις σ. 46-48, συμπεριέλαβαν και ένα απόσπασμα από τα Απομνημονεύματα του στρατηγού Μακρυγιάννη. Λες «δόξα σοι ο Θεός»!

Όμως... από το ακατέργαστο αυτό διαμάντι, εντόπισαν -οι τυμπανιαίοι αποφοράς πατριδομάχοι- το σημείο όπου ο Μακρυγιάννης γράφει κάτι εναντίον του Κολοκοτρώνη: «Οι άρχοντές μας, οι αρχηγοί μας έγιναν "Έκλαμπρότατοι"... έγινε ο Κολοκοτρώνης και οι άλλοι συγγενείς και φίλοι, πλούσιοι από γες (χωράφια), αργαστήρια, μύλους... Όταν ο Κολοκοτρώνης και οι σύντροφοί του ήρθαν από τη Ζάκυνθο, δεν είχαν ούτε πιθαμή γης...».

Ο Μακρυγιάννης σε άλλα πενήντα σημεία επαινεί τον Κολοκοτρώνη, αλλά αυτό έπρεπε να μπει! Γιατί; Για να μειώσουν τους ήρωες, να τους ευτελίσουν! Ο ήρωας, όπως και ο άγιος, που πολλές φορές στην ιστορία μας ταυτίζονται, είναι «επικίνδυνα» πρότυπα για τους νέους!! Ο δειλός και πειθήνιος νεοραγιάς των Μνημονίων είναι προτιμότερος.

Τα ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε όλοι μας παραμένει: Ως πότε θα ανεχόμαστε «τα σκολειά της προδοσίας»; Ως πότε θα αυτόκτονούμε;

Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος-Κιλκίς

Μέλος του ΙΗΑ

Πηγή : www.antibaro.gr